

main, Durandus, Caietanus, Capreolus, Paludanus. Tertio, devitan-
da est Opinio Arminianorum, qui assensum quoque tribuunt hu-
manæ naturæ, & ut ille eliciatur, requirunt primò talia argumenta
ex parte DEI, quibus verisimiliter nihil possit opponi, cur credi-
bilia non sint & fidem non mereantur ea, quæ credenda nobis
proponuntur. Secundò piam Docilitatem, vel animi probita-
tem in eo, à quo fides ista exigitur, quæ sit naturalis, tempera-
mento, vel etiã Educationi, Conversationi & Institutioni trans-
scribenda: unde etiam in *Apologia cap. 20.* profitentur: Potenti-
am ad credendum homini nunquam prorsus negari, nec penitus
adimi à DEO, sed quæcunque homini accidat Impotentia, eam
à Voluntate hominis solâ provenire, eamque non tam physicam,
quam moralem esse Impotentiam, quæ ex diuturna obstinatione
& tergiversandi Consuetudine nascatur, unde homo adeò ineptus
ad credendum, adeoque alienus à credendo reddatur, ut im-
potenti similis sit.

Num Fides etiam includat fiduciam?

Probat hoc ipsum primò Scriptura, in quâ dicimur, fide in-
piti Jehovæ, recubere in eum יַשְׁבֵּן עִם יְהוָה vel אָמַן & אָמַן עִם יְהוָה
Esaia 10. v. 20. cap. 50. v. 10. Micha 3. v. 11. adde loca 2. Paral.
16. v. 8. cap. 13. v. 18. cap. 14. v. 11. in qua dicimur amplecti DEUM
אָמַן עִם יְהוָה eique conglutinari Deut. 4. v. 4. 2. Reg. 18. v. 6. Psalm. 119. v.
31. in quâ denique dicimur nos recipere ad DEUM אָמַן עִם יְהוָה
aut אָמַן עִם יְהוָה Psalm. 57. v. 1 & 2. Psalm. 64. v. 11. אָמַן עִם יְהוָה devolvere Pro-
verb. 16. v. 3. nec minus emphatica pro nostra sententia militant
Vocabula, quæ in N. T. libris occurrant, utpote περίσπου 2. Cor.
3. v. 4. πίστις Matth. 9. v. 2. πίστις Eph. 3. v. 12. πίστις Rom.
4. v. 21. & πίστις Ebr. 11. v. 1. Ita enim Apostolus ibidem: Est
autem fides πίστις &c. notat autem πίστις primò extantiam sive
Existentiam rei, ut Beneficio scil. fidei res speratæ, quæ nondum
existunt, existant tamen in animo credentis & promissionibus di-
vinis inhærentis, ac si rem promissam jam ipso actu possideret;
unde etiam Scholiastes Græcus huc respiciens, quoniam, inquit, quæ
sunt in Expectatione posita, sunt Essentiæ expertia, utpote quæ
nondum exant, fides est quædam ipsorum substantia & Essentia,
quod

quod efficiat
tia, eo quod il
quo sentit Dio
cur dicit, quo
viamur, in
fiam, quæ
laci cedit, quo
pau in eam a
pauibus omni
omnibus adver
velut: sive jam
concordiam huma
an assensum, sed
tione huius loci
ubi dicitur Cui
usque ad hanc
et non sicut, cui
hanc dicitur. Iam
in animam esse
pau videtur: & d
deco. Tunc
pauibus, sicut qu
de illi gratiam De
dat, sed dicitur. Di
quæque fides esse
Pau, quæ fides
tunc non habeant il
velut per fidem,
sicut ad emphasim
hæc, quæmodum
dicitur. Iam dicitur
quæ tunc dicitur
am fiam, George
tunc ad hanc dicitur
hanc dicitur esse
dei, sicut enim su
Assensum, & illo q
dicitur per, vel etiam